

τὴν πρὸς τὴν τηλεγραφικὴν τέχνην ἀγάπην του, διότι τὰ δύο ταῦτα σημεῖα εἶνε ὡς γνωστὸν ἐν χρήσει εἰς τὴν τηλεγραφικὴν ἀνταπόκρισιν.

Ὅσοι εἶδον τὸν Ἔδισον μόνον ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του ἔχουσιν ἀτελῆ ἰδέαν. Γνωρίζουσι τὸν ἐπιστήμονα, τὸν ἐφευρέτην· ἀλλ' ὅπως ἐκτιμήσωσι καλῶς τὸν ἄνδρα πρέπει νὰ τὸν γνωρίσωσι κατ' οἶκον.

Πρὸς τοῦτο παραδίδομεν τὸν λόγον εἰς μαθηματικὸν τινα, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κατελέγετο μεταξύ τῶν συνεργατῶν τοῦ διασήμου ἐφευρέτου. Ὁ νέος οὗτος ἔγραφε πρὸς τὸν γυναικάδελφόν του σπουδάζοντα ἐν Γαλλίᾳ τὴν ζωγραφικὴν, ἐκ δὲ τῆς ἀγγλιστῆ γεγραμμένης ἐπιστολῆς του παραλαμβάνομεν τὰ ἑξῆς :

« Ἐφθασα εἰς Μενλο—Πάρκ τὴν Κυριακὴν· εἶχα προαναγγεῖλει τὴν ἀφιξίν μου καὶ ἀνεμενόμην. Ἐπληροφορήθην εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἐζήτησα νὰ μοὶ δείξωσι τὸν δρόμον. Μετ' ὀλίγον ἔφθασα εἰς ἀγροτικὴν τινα ἔπαυλιν ἐκτάκτου ἀπλότητος.

» Ἐκρουσα τὴν θύραν καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀνὴρ τις ἐνδεδυμένος ἀπλούστατα, φέρων ἐμβάδας εἰς τοὺς γυμνοὺς πόδας, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, μὲ τὴν ὄψιν γελαστήν, ἦλθε νὰ μοὶ ἀνοίξῃ· ἦτο ὁ Ἔδισον.

» Εἶπα τὸ ὄνομά μου καὶ πάραυτα αὐτὸς—μὲ εἰσήγαγε, μὲ ἐδέχθη λίαν ἐγκαρδίως, μοὶ παρουσίασε τὴν σύζυγον του, ἣτις εἶνε γυνὴ ἀξίεραστος, καὶ μοὶ εἶπε δεικνύων δύο παιδιά, ἐν

ἄρρεν καὶ ἐν κοράσιον, ἅτινα ἔβλεπον ἐξ ἀποστάσεως τὸν ταράττοντα τὴν διασκεδασίν των ξένον :

» — Ἄν ἐπιτρέπετε, θὰ συνομιλήσωμεν αὐριον περὶ τῆς ὑποθέσεως διὰ τὴν ὁποίαν ἤλθετε. Σήμερον εἶνε δι' ἐμὲ ἡμέρα ἀναπαύσεως, καὶ ἀνήκει αὕτη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰ τέκνα μου. Μ' εὐρίσκετε ἐν τῷ μέσῳ μάχης. Τώρα εἶνε ἀνακωχή, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αἰ ἐχθροπραξίαι θὰ ἐπαναληφθῶσιν.

» Τῷ ὄντι ὁ Dot καὶ ἡ Dash ἐξοικειωθέντες μετ' ὀλίγον μὲ τὴν φυσιογνωμίαν μου, ἣτις δὲν εἶνε καὶ τόσον φοβερά, ὡχυρώθησαν ὀπισθεν τοῦ καναπέ, ἐξ οὗ πατήρ των ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς ἀποδιώξῃ καὶ τὸν ἀπέκρουσαν ῥίπτοντες κατὰ κεφαλῆς αὐτοῦ μὲ ὄσσην δύναμιν εἶχον αἰ μικραὶ των χεῖρες τὰ προσκεφάλαια, ἅτινα εἶχον ἀρπάσει. Ἦτο ἀληθινὴ εὐχαρίστησις ν' ἀκούη τις τὰς φαιδράς κραυγὰς τῶν παιδιῶν καὶ τοὺς γελώτας τοῦ πατρός, ὅστις διεσκέδαζεν ὅσον καὶ αὐτά.

» Ὀλόκληρον τὸ ἀπόγευμα κατηναλώθη εἰς διαφόρους παιδιὰς, χωρὶς ὁ Ἔδισον νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὰν κόπωσιν.»

Οὕτω διέρχεται ὁ καιρὸς κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν. Ὁ ἐπιστήμων, ὁ ἐφευρέτης ἐξαφανίζεται ἀντικαθιστάμενος ὑπὸ φιλοστοργωτάτου οἰκογενειάρχου. Τὸ ἐντελῶς ἐξυρισμένον πρόσωπόν του καὶ ἡ ἀφελὴς ἔκφρασις του, ὡσάντις δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, τὸν κάμνουν ἐνίοτε νὰ φαίνεται ὡς ὁ πρωτότοκος ἀδελφὸς τῶν τέκνων του, μὲ τὴν ὄσσην προθυμίαν συμμερίζεται τὰς παιδιὰς των.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Συνέχεια, ἴδε σ. 118

Οἱ ἀστέρες περιβάλλουσι τὴν γῆν. Ἡ Γῆ εὐρίσκεται εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Ἐλπίστος καὶ ἡ σύντροφός του τὸ συνησθάνοντο ἐντελῶς καὶ ἐπ' οὐδενὸς ἄλλου ἐπουρανοῦ κόσμου ἴσως δὲν ἔζη στενότερον συνδεδεμένον ζεῦγος ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῷ ἀπείρῳ.

Ἐν τούτοις ἀνεπαισθήτως, χωρὶς καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ νεαρὸς φιλόσοφος ἐπανέλαβε βαθμηδόν, κατὰ τμήματα τὰς διακοπείσας μελέτας του, ἀναλύων ἤδη τὰ πρᾶγματα μετὰ βαθέος αἰσθημάτος αἰσιοδοξίας, ἀγνώστου πρότερον αὐτῷ μετ' ὄλην τὴν ἐμφυτον ἀγαθότητά του, ἀποκρούων τὰ σκληρὰ συμπεράσματα διότι τῷ ἐφαίνοντο προερχόμενα ἐξ ἀτελοῦς γνώσεως τῶν αἰτίων, θεωρῶν τὰ πανοράματα τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ νέον φῶς. Καὶ αὕτη ἐπίσης ἐπανέλαβεν ἐν μέρει τούλαχιστον τὰς σπουδὰς, ἅς εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτοῦ· πλὴν αἰσθημά τι νέον, ἄπειρον ἐπλήρου τὴν ψυχὴν της καὶ τὸ πνεῦμά της δὲν εἶχε πλέον τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν διὰ τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν.

Ἄπλησχολημένη ἐκ τῆς στοργῆς ἐκείνης πασῶν τῶν στιγμῶν πρὸς ἐν ὄν, ὅπερ εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου κατακτήσει, ἔβλεπε δι' αὐτοῦ καὶ μόνου καὶ ἐνήργει μόνον δι' αὐτό. Κατὰ τὰς γαληνίους ὥρας τῆς ἑσπέρας, ὅτε ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ὅπως ἐκτελέσῃ μονοψῆδον τινὰ τοῦ Σοπέν, ἦν ἐξεπλήττετο ὅτι δὲν εἶχεν ἐννοήσει προτοῦ ν' ἀγαπήσῃ, εἴτε ὅπως συνοδεύσῃ διὰ τῶν ἤχων ἐνῶ ἔψαλλε μὲ τὴν διακυγῆ καὶ εὐηχον φωνὴν της τὰ νορβηγικὰ ἄσματα τοῦ Γρήγ ἢ τοῦ Μπούλ ἢ τὰς μελωδίας τοῦ Γκουνώ, ἐφκίνατο αὐτῇ, ἀκουσίως ἴσως, ὅτι ὁ ἀγαπητὸς της ἦτο ὁ μόνος ἀκροατῆς ὁ ἱκανὸς νὰ ἐννοήσῃ τὰς ἐμπνεύσεις ἐκείνας τῆς καρδίας. Πόσας ὥρας εὐχαρίστους διῆλθεν ἐν τῇ εὐρυχώρῳ βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Πασσὺ οἰκίας ὁ Ἐλπίστος ἐξηπλωμένος ἐπὶ διβανίῳ, ἀκολουθῶν ἐνίοτε διὰ τοῦ βλέμματός τὰς ἰδιοτρόπους ἑλικας τοῦ ἐκ τουρκικοῦ καπνοῦ σιγάρου του, ἐνῶ ἐκείνη ἀφιεμένη εἰς τὰς ἀναπολήσεις τῆς φαντασίας της ἔψαλλε τὸ γλυκὺ Saetergientens Sondag τῆς πατρίδος της, τὸν

κῶμον τοῦ *Δὸρ Ζουάρ*, τὴν *Αἰμυρῆν* τοῦ Λαμαρτίνου, ἢ περιφέρουσα ἐπὶ τῶν πλήκτρων τοὺς ἐπιθεξίους δακτύλους τῆς διέχεεν εἰς τὸν ἀέρα τὸ μελωδικὸν ὄνειρον τοῦ μινουέτου τοῦ Βοκερίνη!

Τὸ ἔαρ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει. Κατὰ τὸν μῆνα Μαΐον ἐνεκαινίσθησαν ἐν Παρισίοις αἱ ἑορταὶ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως, περὶ ὧν ἐλέγομεν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης διηγήσεως, τὰ δὲ ὑψώματα τοῦ ἐν Πασσὺ κήπου ἐφιλοξένουν τὴν Ἐδὲμ τοῦ ζεύγους τῶν ἐραστῶν. Ὁ πατὴρ τῆς Ἰκλέας, ὅστις εἶχε μεταβῆ ἀφ᾽ ἑνὸς εἰς Τύνιδα, εἶχεν ἐπανέλθει μετὰ συλλογῆς ἀραβικῶν ὀπλῶν διὰ τὸ ἐν Χριστιανίᾳ μουσεῖόν του. Προϋτίθετο νὰ ἐπανακάμψῃ μετ' ὀλίγον εἰς Νορβηγίαν καὶ εἶχεν ἀποφασισθῆ ὑπὸ τῆς νεαρᾶς Νορβηγίδος καὶ τοῦ φίλου τῆς νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι των εἰς τὴν πατρίδα των τὴν ἐπέτειον τῆς ἡμέρας τῆς μυστηριώδους ὀπτασίας.

Ὁ ἔρωσ των ἀπείχεν ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς του ἀπὸ πάντων τῶν χυδαίων συνοικεσιῶν, ἀτινα στηρίζονται τὰ μὲν ἐπὶ τῆς βαναύσου ὑλικῆς ἡδονῆς, τὰ δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ μᾶλλον ἢ ἦττον ὑποκεκρυμμένων συμφερόντων. Τὸ ἀνεπτυγμένον πνεῦμά των τοὺς ἀπεμόνου εἰς τὰς ἀνωτέρας σφαίρας τῆς σκέψεως, ἢ ἀβρότης τῶν αἰσθημάτων των τοὺς ἐκράτει ἐντὸς ἀτμοσφαιρᾶς ἰδανικῆς, ἐνθα πάντα τὰ τὰ βάρη τῆς ὕλης ἐλησμονοῦντο. ἢ ἄκρα εὐαισθησία τῶν νεύρων των, ἢ τρυφερὰ λεπτότης τῶν ἐντυπώσεων των τοὺς ἐβύθιζεν εἰς ὀπτασίας, ὧν ἡ ἡδονὴ ἐφάνετο ἀτελεύτητος. Ἐὰν ἀγαπῶσι καὶ εἰς ἄλλους κόσμους, ὁ ἔρωσ αὐτόθι δὲν εἶνε βαρύτερος, οὔτε ἀβρότερος τοῦ ἔρωτός των. Διὰ τὸν φυσιολόγον θὰ ἦσαν ἀμφότεροι ζῶσα μαρτυρία τοῦ γεγονότος ὅτι, παρὰ τὴν χυδαίαν γνώμην, ἢ εὐχαρίστησις προέρχεται ἐκ τοῦ ἐγχεφάλου, τῆς φαιδρότητος τῶν ἐντυπώσεων ἀνταποκρινομένης πρὸς τὴν ψυχικὴν εὐαισθησίαν τοῦ ὄντος.

Οἱ Παρίσιοι ἦσαν δι' αὐτοὺς ὄχι πόλις, ὄχι κόσμος, ἀλλὰ τὸ θέατρον τῆς ἀνθρωπίνου ἱστορίας. Ζῶντες αὐτόθι ἔβλεπον τοὺς ἐξαφανισθέντας αἰῶνας. Αἱ παλαιαὶ συνοικίαι αἱ μὴ εἰσέτι καταστραφεῖσαι ἐκ τῶν νεωτέρων μεταβολῶν, τὸ Ἄστυ, ἢ παλαιὰ πόλις μετὰ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ τοῦ Πτωχοῦ, οὗ οἱ τοῖχοι ἐνθυμίζουσιν ἀκόμη τὸν Χιλδερίκον καὶ τὴν Φρεδεγόνην, αἱ παλαιαὶ οἰκίαι ἐνθα κατῴκησαν Ἀλβέρτος ὁ Μέγας, ὁ Δάντης, ὁ Πετράρχης, ὁ Ἀββαίος, τὸ παλαιὸν Πανεμιστήριον, τὸ προγενέστερον τῆς Σορβόννης, τὸ κοινόδιον τοῦ Ἁγίου Μερῦ με τοὺς σκοτεινοὺς δρομίσκους του, ἢ μονὴ τῆς Ἁγίας Γενοβέφας, ὁ Ἅγιος Γερμανὸς τῶν Δειμώνων, ἀνάμνησις τῶν Μερσβιγγίων, ὁ Ἅγιος Γερμανὸς Ὁξερροά, οὗ ὁ κώδων ἐσήμανε τὸ σύνθημα τῆς σφαγῆς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, τὸ ἀγγελικὸν Παρεκκλή-

σιον τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Λουδοβίκου Θ', πᾶσαι αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας ὑπῆρξαν ἀντικείμενον τῆς εὐλαβοῦς αὐτῶν ἐπισκέψεως. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους ἀπεμονοῦντο ἐν τῇ θεωρίᾳ τοῦ παρελθόντος καὶ ἔβλεπον ὅτι οὐδεὶς σχεδὸν δύναται νὰ ἴδῃ.

Οὕτως ἡ ἀπέραντος πόλις ἐλάλει πρὸς αὐτοὺς τὴν γλῶσσαν τοῦ παρελθόντος εἴτε ὁσάκις βεβουθισμένοι μεταξὺ τῶν χιμαϊρῶν, τῶν γρυπῶν, τῶν στύλων, τῶν κιονοκράνων, τῶν ἀραβουργημάτων τῶν πύργων καὶ τῶν στοῶν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ἔβλεπον ὑπὸ τοὺς πόδας των τὴν ἀνθρωπίνην κυψέλην ἀποκοιμιζομένην ἐν τῇ ἰμίχλῃ, εἴτε ὁσάκις ὑψοῦμενοι ἐτιμᾶλλον προσεπάθουν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Πανθέου νὰ ἀνασχηματίσωσι τὸ παλαιὸν σχῆμα τῆς πόλεως τῶν Παρισίων καὶ τὴν ἀναμέσον τῶν αἰῶνων ἀνάπτυξιν τῆς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατορῶν τῶν κατοικούντων εἰς τὰς Θέρμας μέχρι τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου καὶ τῶν διαδόχων του.

Ὁ ἥλιος τοῦ ἔαρος, τὰ ἀνθοῦντα λείρια, αἱ χαρμύουνοι πρωαὶ τοῦ Μαΐου πλήρεις ἀρωμάτων πτηνῶν καὶ νευρικῶν διεγέρσεων ἐξώθουν αὐτοὺς ἐνίοτε μακρὰν τῶν Παρισίων εἰς ἄσκοπον περιπλάνησιν ἀνὰ τοὺς λειμῶνας καὶ τὰ δάση. Αἱ ὄραι παρήρχοντο ὡς ἡ πνοὴ τῆς αὔρας ἢ ἡμέρα ἐξηφανίζετο ὡς ἐνύπνιον καὶ ἡ νύξ ἐξηκολούθει τὸ θεῖον ὄνειρον τοῦ ἔρωτος. Εἰς τὸν περιδινόμενον κόσμον τοῦ Διός, ἐνθα αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες εἰσὶ πλέον ἢ δις ταχύτεραι ἢ ἐδῶ καὶ δὲν διαρκοῦσιν οὔτε κὰν δέκα ὥρας, οἱ ἐρασταὶ δὲν βλέπουσι τὰς ὥρας των παρερχομένης γοργότερον. Τὸ μέτρον τοῦ χρόνου ἐγκτεται ἐν ἡμῖν.

Ἐσπέραν τινα ἀμφότεροι ἐκάθηοντο ἐπὶ τῆς ἄνευ θωρακίου στέγης τοῦ πύργου Σεβρέξ, καθήμενοι ἐγγύτατα ἀλλήλων εἰς τὸ μέσον αὐτῆς, ὁπόθεν φαίνεται ἐξ ὕψους ἄνευ τινὸς ἐμποδίου πᾶσα ἡ περίξ τοποθεσία. Ὁ χλιαρὸς ἀήρ τῆς κοιλάδος ἀνῆρχετο μέχρι αὐτῶν πεπληρωμένος ὑπὸ τῶν ὀξέων ἀρωμάτων τῶν πλησιοχώρων δασῶν. Ἡ ὑπολαῖς ἦδεν εἰσέτι καὶ ἡ ἀηδὼν ἐγυμνάζετο ἐν τῇ ἀύξουσῃ σκοτίᾳ τῶν ἀλσῶν εἰς τὸ μελωδικὸν αὐτῆς πρὸς τοὺς ἀστέρας ἄσμα. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πρὸ μικροῦ ἐντὸς ἀπαστραπτούσης λάμπειας χρυσοῦ καὶ πορφύρας, μόνη δὲ ἡ Δύσις ἔμενε φωτιζομένη ὑπὸ ζωηροῦ εἰσέτι φωτός. Τὸ πᾶν ἐφάνετο ἀποκοιμιζόμενον εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀπέραντου φύσεως.

Ὁχρὰ ὀπωσοῦν, ἀλλὰ φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ φωτός τοῦ πρὸς δυσμὰς οὐρανοῦς ἢ Ἰκλέα ἐφάνετο ὡσεὶ διαπερωμένη ὑπὸ τοῦ φωτός καὶ φωτιζομένη ἐσωτερικῶς, τόσον ἢ σὰρξ τῆς ἦτο δι-
αυγῆς, ἀβρά, ἰδεώδης. Μὲ τὰ ὄμματα πλήρη ἀτμώδους χαυνότητος, μὲ τὸ μικρὸν παιδικὸν στόμα ἐλαφρῶς διανεφωμένον ἐφάνετο ἐκστατικῶς θεωμένη τὸ φῶς τῆς δύσεως. Ἐρειδομένη

ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἐλπίστου, περιβάλλουσα τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν βραχιόνων της, ἀφίετο εἰς τὴν ῥέμβην της, ὅτε ἀστὴρ διὰ τῶν διήλθεν ἀκριβῶς ἔνωθεν τοῦ πύργου. Ἡ νεάνις ἀνεσκίρτησεν, δεισιδαίμων οὖσα ἐν μέρει. Ἦδη οἱ λαμπρότατοι τῶν ἀστέρων ἀνέτελλον εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ: πολὺ ὑψηλά, σχεδὸν εἰς τὸ ζενίθ, ὁ Ἀρκτοῦρος, χροιάν ἔχων κιτρίνην ὡσεὶ χρυσοῦ καὶ φεινότητος: πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ὑψηλά ἐπίσης, ἡ Λύρα ἄσπιλος τὴν λευκότητα, πρὸς βορρᾶν ἡ Αἴζ, πρὸς δυσμὰς ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Προκύων. Ἡρχίζον ἐπίσης νὰ διακρίνονται οἱ ἑπτὰ ἀστέρες τῆς μεγάλης Ἀρκτου, ὁ Στάχυς τῆς Παρθένου, ὁ Ῥήγουλος. Ἀνεπαισθήτως, ἀνὰ εἰς οἱ ἀστέρες ἤρχιζον νὰ στίζωσι τὸ στερέωμα. Ὁ πολιτικὸς ἀστὴρ ἐδείκνυε τὸ μόνον ἀμετακίνητον σημεῖον τῆς οὐρανοῦ σφαίρας. Ἡ σελήνη ἀνέτελλε μετὰ τὸν δίσκον ὑπέρυθρον, ὅπως οὖν ἠλαττωμένον ἔνεκα τῆς φθίνουσας αὐτῆς φάσεως. Ὁ Ἄρης ἔλαμπε μετὰ τοῦ Πολυδεύκου καὶ τοῦ Ῥηγούλου εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος: ὁ Κρόνος εἰς τὸ βορειοανατολικόν. Τὸ λυκόφως ὑπεχώρει βραδέως πρὸ τοῦ μυστηριώδους βασιλείου τῆς νυκτός.

— Δὲν νομίζεις, εἶπεν, ἡ Ἰκλέα, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀστέρες εἶνε ὡσάν τόσοι ὀφθαλμοί, οἵτινες μᾶς παρατηροῦσιν;

— Ὄφθαλμοὶ οὐράνιοι ὡς οἱ ἰδικοί σου. Τί ἄλλο δύνανται νὰ ἴδωσιν ἐπὶ τῆς γῆς ὠραιότερον ἀπὸ σέ. . . καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτά μας;

— Καὶ ὅμως! . . ὑπέλαβεν αὐτή.

— Ναί, καὶ ὅμως ὁ κόσμος, ἡ οἰκογένεια, ἡ κοινωνία, τὰ ἔθιμα, οἱ νόμοι τῆς ἠθικῆς καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη. . . Ἐννοῶ τὴν λογισμένην σου. Ἐλησμονήσαμεν ὅλα αὐτὰ ὑπακούοντες μόνον εἰς τὴν ἔλξιν, ὅπως ὁ ἥλιος, ὅπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀστέρες, ὅπως ἡ ἀηδὼν ἠτις ψάλλει, ὅπως ἡ φύσις ὀλόκληρος. Μετ' ὀλίγον θ' ἀποδώσωμεν τὸ πρέπον εἰς τὰ κοινωνικὰ ἔθιμα καὶ θὰ δυνηθῶμεν δημοσίᾳ νὰ διακηρύξωμεν τὸν ἔρωτά μας. Θὰ εἴμεθα τότε εὐδαιμονέστεροι; Εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε τις περισσύτερον εὐδαιμών ἀφ' ὅσον εἴμεθα ἡμεῖς κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην;

— Εἶμαι ἰδική σου, ἀπήντησεν ἡ νέα. Ἐγὼ δὲν ὑπάρχω· ἐξηφανίσθη ἐντὸς τοῦ ἔρωτός σου, ἐντὸς τῆς εὐτυχίας σου, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε, οὐδὲν πλέον. Ὅχι. Ἐσχεπτόμην βλέπουσα τοὺς ἀστέρας, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοὺς οἵτινες μᾶς παρατηροῦσι καὶ διελογιζόμεν πού εὐρίσκονται σήμερον ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι ὀφθαλμοὶ οἵτινες τοὺς ἐθεώρησαν ἀπὸ μυριάδων ἐτῶν, ὡς πράττομεν ἡμεῖς τὴν ἐσπέραν ταύτην, πού εἶνε ὅλοι αἱ καρδίαι οἵτινες ἐπαλλοῦν ὡς πάλαι κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ καρδία μας, πού εἶνε ὅλοι ἐκεῖναι αἱ ψυχαὶ οἵτινες συνηθούνο εἰς ἀτελευτήτους ἀσπασμούς ἐν τῷ μυστηρίῳ τῶν παρελθουσῶν νυκτῶν.

— Ὅλα ταῦτα ὑπάρχουσιν. Οὐδὲν δύναται νὰ καταστραφῇ. Συνδέομεν τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν γῆν καὶ ὀρθῶς ποιούμεν. Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, μετὰ τοὺς πάντων τῶν λαῶν, μετὰ τοὺς πασῶν τῶν δοξασιῶν, ἡ ἀνθρωπότης πάντοτε ἀνεζήτησεν εἰς τὸν ἕνα στρον αὐτὸν οὐρανὸν τὸ ἀπόκρυφον τοῦ προορισμοῦ της. Προεμάντευε τοιοῦτοτρόπως τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Γῆ εἶνε ἀστὴρ τοῦ οὐρανοῦ ὅπως ὁ Ἄρης καὶ ὁ Κρόνος οὖς βλέπομεν ἐκεῖ πέραν, χωρὶς τοῦ οὐρανοῦ ἄσχημοι φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἡλίου ὑφ' οὗ καὶ ἡμεῖς, ὅπως πάντες αὐτοὶ οἱ ἀστέρες οἵτινες εἶνε ἀπομεμακρυσμένοι ἥλιοι. Ὁ λογισμός σου διερμηνεῖ ὅ,τι ἡ ἀνθρωπότης ἐσκέφθη ἀφότου ὑπάρχει. Πάντα τὰ βλέμματα ἀνεζήτησαν εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ μέγα αἰνίγμα καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς μυθολογίας ἡ Οὐρανία ἦτο ἡ ἀπάντησασα.

«Αὐτὴ δέ, αὐτὴ ἡ ἔνθεος Οὐρανία θ' ἀπαντᾷ πάντοτε. Αὐτὴ κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς της τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, αὐτὴ μᾶς κάμνει νὰ ζῶμεν εἰς τὸ ἄπειρον. . . Ἄλλως τε ἡ ἐν αὐτῇ προσωποποιήσις τῆς μελέτης τοῦ σύμπαντος, τὸ ποιητικὸν τῶν ἡμετέρων προγόνων αἰσθημα, δὲν σημαίνει ὅτι ἠθέλησαν νὰ συμπληρώσωσι τὴν ἐπιστήμην διὰ τῆς ζωῆς, τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἔρωτος; Αὐτὴ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν μουσα: ἡ καλλονὴ της φαίνεται λέγουσα ἡμῖν ὅτι διὰ νὰ ἐνοήσωμεν πραγματικῶς τὴν ἀστρονομίαν καὶ τὸ ἄπειρον πρέπει. . . νὰ εἴμεθα ἐρωτευμένοι.

Ἡ νύξ ἤδη ἐπῆρχετο. Ἡ σελήνη ἀνυψουμένη βραδέως εἰς τὸν πρὸς ἀνατολὰς οὐρανὸν διέχεεν εἰς τὴν ἀτμοσφαίραν λάμψιν, ἠτις ἀνεπαισθήτως ἀντικαθίστα τὴν λάμψιν τοῦ λυκόφωτος, ἡδὴ δὲ εἰς τὴν πόλιν, ὑπὸ τοὺς πόδας των, ἔνωθεν τῶν συστάδων τῶν δένδρων καὶ τῶν ἐρειπίων φῶτά τινα ἐνεφανίζοντο τῆδε κάκεισε. Οἱ δύο ἔρασταὶ ἀνηγέρθησαν καὶ ἴσταντο ὄρθιοι εἰς τὸ κέντρον τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου στενωῶς ἐνηγκαλισμένοι. Ἦτο ὠραία ἡ νεάνις μετὰ τὴν μορφήν περιβαλλομένην ὡσεὶ ὑπὸ αἴγλης, ὑπὸ τῆς κόμης της, ἧς οἱ βόστρυχοι ἐκυμαίνοντο ἐπὶ τῶν ὤμων ῥιπαὶ αὐρας ἐαρινῆς μεσταὶ εὐωδιῶν ἴων, καρυοφύλλων, λειριῶν, βόδων ἀνήρχοντο ἐκ τῶν πλησιοχώρων κήπων. Ἡ ἐρημία καὶ ἡ σιγὴ περιεκύκλουν αὐτούς. Μακρὸν φιλῆμα, τὸ ἑκατοστὸν τοῦλάχιστον τῆς θωπευτικῆς ἐκείνης ἡμέρας συνήνωσε τὰ χεῖλη των.

Ἡ νεάνις ἀκόμη ἐρρέμβαζεν. Παροδικὸν μειδιάμα ἐφώτισεν αἴφνης τὸ πρόσωπόν της καὶ ἐξηφανίσθη ὡς παρερχομένη ὄπτασις.

— Τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος.

— Ὡ, τίποτε. Μία ἰδέα ἐγκόσμιος, βέβηλος, ἐλαφρὰ ὅπως οὖν μοὶ ἐπῆλθεν. Τίποτε.

— Ἄλλὰ τί; εἶπεν ὁ νέος ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν.